

Noi cote de contribuții sociale obligatorii

Cotele de contribuții de asigurări sociale datorate de angajatori se modifică, cu începere de la 1 octombrie 2014. Astfel, noile cote de contribuții sociale obligatorii vor fi de 15,8%, 20,8% și respectiv 25,8%, în funcție de condițiile de muncă. Modificarea a fost adusă de Legea nr. 123/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 19 septembrie 2014 și se aplică, potrivit art. II din Legea nr. 123/2014, veniturilor aferente lunii octombrie 2014. În context, trebuie amintit faptul că, la data de 1 octombrie 2014, cotele de contribuții sociale obligatorii, determinate de art. 296¹⁸ din Codul fiscal, sunt următoarele:

a. Contribuții sociale obligatorii angajator: contribuția de asigurări sociale de stat – 15,8% pentru condiții normale de lucru; 20,8% pentru condiții deosebite de lucru; 25,8% pentru condiții speciale de lucru; contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale – 0,15 – 0,85% (în funcție de tarifele de risc stabilite, pentru fiecare domeniu, prin Hotărârea Guvernului nr. 144/2008); contribuția de asigurări sociale de șomaj – 0,75% (cotă în care este inclusă contribuția de 0,25% la Fondul pentru garantarea creanțelor salariale); contribuția de asigurări sociale de sănătate – 5,2%; contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate – 0,85%. Trebuie menționat faptul că sunt „condiții deosebite de lucru” cele în care își desfășoară activitatea polițiștii și cadrele militare în activitate, respectiv sunt „condiții speciale de lucru” cele în care își desfășoară activitatea personalul minier, personalul navigant din aviația civilă, personalul care lucrează în cadrul metrolului și personalul de pe platforme marine sau condițiile în care își desfășoară activitatea balerinii, dansatorii, jonglerii, clovnii.

b. Contribuții sociale obligatorii angajat: contribuția de asigurări sociale de stat – 10,5%; contribuția de asigurări sociale de șomaj – 0,5%; contribuția de asigurări sociale de sănătate – 5,5%. Trebuie menționat că angajații nu datorează contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate și nici contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale.

Articolul a fost publicat în Newsletter-ul [Costas, Negru & Asociații](#)

Venus și Marte în comerțul online din România

✖ *Autor: Constantin Măgdălina, Knowledge Management, EY România*

Tehnologia și internetul au antrenat schimbări ale comportamentului de achiziție al consumatorului iar piața comerțului electronic targetat pe consumator sau “omichannel” este în creștere rapidă. Până în 2018, la nivel global, se estimează o creștere de 17% a comerțului online față de numai 6% creștere a comerțului tradițional practicat în magazine.

Pentru a determina impactul pe care îl are decizia de cumpărare a consumatorilor din România asupra comerțului online, EY a demarat o cercetare comparativă cu date similare existente la nivel global în acest domeniu. Din informațiile provenite în urma administrării unui chestionar structurat pe etapele pașilor de cumpărare a cinci tipuri de produse și patru tipuri de servicii, am extras cele mai relevante date în funcție de genul respondenților, cu vârsta cuprinsă între 25 și 35 de ani.

Astfel, pentru aceștia, mediul online este cu precădere o sursă de informații și de influență în căutarea și selectarea informației, loialitatea față de brand și decizia de cumpărare, cu impact asupra întregii experiențe de cumpărare.

În funcție de gen, am identificat următoarele caracteristici:

Căutarea și selectarea informației – La căutarea serviciilor și produselor, atât femeile cât și bărbații folosesc mediul online ca sursă principală de informare urmată de cunoștințe, prieteni și consultantul magazinului. În funcție de categoriile de produse și servicii analizate, procente semnificative se înregistrează la electronice și electrocasnice unde 35% dintre femei și 49% dintre bărbați spun că folosesc mediul online ca principală sursă de informare, urmate de telefonie mobilă/servicii de internet cu 37% femei și 43% bărbați, articole de îmbrăcăminte pentru 32% dintre femei și automobile pentru 37% dintre bărbați.

Loialitatea față de brand – Femeile sunt mai loiale decât bărbații față de brand-ul furnizorului de servicii. 44% dintre femei sunt loiale și foarte loiale în timp ce 36% dintre bărbați spun că ar schimba serviciul oricând.

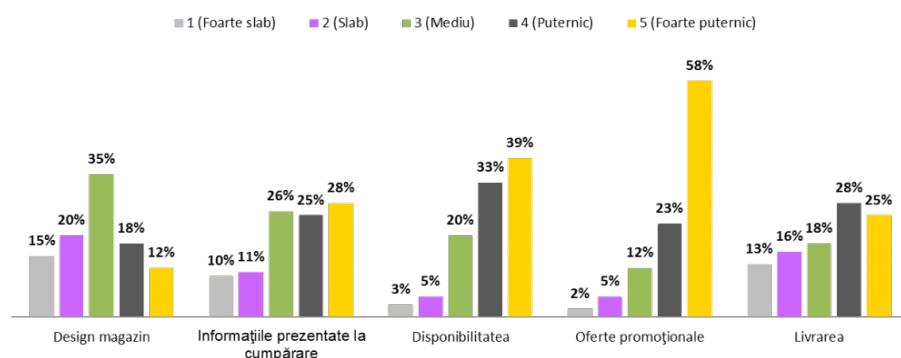
În cazul brandului de produse, bărbații sunt mai loiali, 57% față de 52% dintre femei care declară că sunt loiali și foarte loiali.

În funcție de categoriile de produse/servicii analizate, 59% dintre femei sunt loiale brandurilor de telefonie mobilă/servicii de internet și celor de articole de îmbrăcăminte și 55% brandurilor de servicii medicale în timp ce, în procesul de achiziție, 59% dintre bărbații sunt loiali brandurilor de automobile, 57% celor de îmbrăcăminte și 55% celor de electronice și electrocasnice.

Decizia de cumpărare – În decizia de cumpărare a serviciilor, atât femeile cât și bărbații sunt influențați, în primul rând, de calitatea și garanția serviciilor (afirmă 33% dintre femei

și 29% dintre bărbați) și în al doilea rând de preț și termenii de livrare (afirmă 20% dintre femei și 21% dintre bărbați). În timp ce la cumpărarea de produse, 35% dintre femei și 29% dintre bărbați sunt influențați de calitate și garanție urmate de imaginea brandului, după cum afirmă 21% dintre femei cât și 21% dintre bărbați.

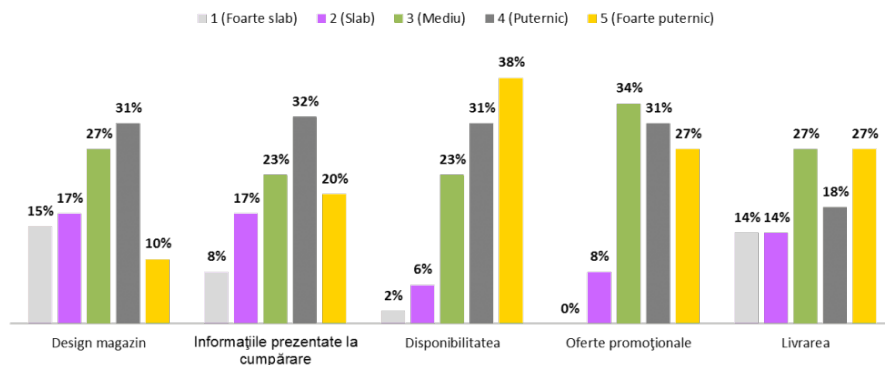
Factorii care influențează decizia de cumpărare din magazin în cazul femeilor

În funcție de categoriile de produse/servicii analizate, femeile sunt influențate cel mai mult de calitatea și garanția produsele alimentare 48%, a serviciilor medicale 39% și asigurărilor 36%, în timp ce pentru bărbați contează calitatea și garanția pentru serviciile medicale – 40%, a produselor alimentare – 34% și îmbrăcăminte – 31%.

Dacă atunci când cumpără din magazin, 58% dintre femei sunt foarte puternic influențate de oferte promoționale și 39% de disponibilitatea imediată a produselor/serviciilor, când cumpără în mediul online, femeile sunt cel mai puternic influențate de ofertele promoționale – 55%, de informațiile prezentate – 46%, și de livrare – 44%

Factorii care influențează decizia de cumpărare din magazin în cazul bărbaților

În magazinele fizice, bărbații sunt cel mai puternic influențați de disponibilitate și, în egală măsură, de oferte promoționale și livrare, cu câte 27%, în timp ce în mediul online, cel mai puternic impact asupra lor îl au informațiile prezentate – 60%, disponibilitatea – 40% și ofertele promoționale – 36%.

Rezultatele prezentate în studiul EY “*Experiența de cumpărare în era consumatorilor digitali*” trebuie să fie interpretate contextual, deoarece avem un coș diversificat de produse și servicii analizate. Astfel, este important de menționat că unele categorii de produse analizate, cum sunt electrocasnicele sau produsele vestimentare, se pretează într-o mai mare măsură comerțului online. Orientate mai mult către cumpărături, femeile găsesc în mediul online o experiență de shopping care rămâne de văzut dacă va înlocui mersul la mall. Apariția mall-urilor virtuale ar putea fi chiar următorul pas.

Deoarece ritmul de creștere este unul constant în fiecare an, credem ca există un potențial foarte mare de dezvoltare. Pe măsură ce acest fenomen capătă amploare, reformularea comerțului tradițional va fi inevitabilă.

Trezoreria Statului va fi autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar și va presta acest serviciu pentru toate instituțiile publice

Trezoreria Statului va fi autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar și va presta acest serviciu pentru toate instituțiile publice, astfel încât toți contribuabilii persoane fizice care dețin carduri aparținând unui sistem de plata ce va accepta autorizarea (Mastercard, VISA sau altele), să-și poată achita printr-un punct unic toate impozitele și taxele administrate de către ANAF, primării și alte instituții.

Propunerea este inclusă într-un [proiect de ordonanță de urgență](#) postat astăzi pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice, la rubrica Transparență decizională.

“Proiectul pe care îl propunem astăzi spre dezbatere face parte dintr-un pachet mai amplu de măsuri promovate în scopul îmbunătățirii conformării voluntare prin modernizarea și facilitarea modalităților de plată a obligațiilor fiscale, fără costuri suplimentare pentru contribuabili. Autorizarea Trezoreriei Statului ca acceptator de plată cu cardul bancar este încă o măsură prin care administrația își adaptează serviciile, venind în întâmpinarea contribuabilului”, a afirmat ministrul finanțelor publice, Ioana-Maria Petrescu.

Noul sistem de plată oferit de Trezoreria Statului va contribui atât la stimularea plăților cu mijloace electronice moderne, cât și la diminuarea plăților în numerar efectuate de către contribuabil la ghișeele instituțiilor publice.

Implementarea acestui sistem nu va genera costuri pentru instituțiile publice care vor încasa venituri bugetare întrucât se utilizează sistemul actual de decontare utilizat în relația cu Trezoreria Statului, iar comisioanele de decontare vor fi suportate de la bugetul de stat.

Potrivit proiectului de ordonanță de urgență, Trezoreria Statului va accepta conectarea la un sistem de plată numai dacă acesta va cumula simultan o serie de condiții între care menționăm limitarea comisionului. Astfel, conform proiectului de act normativ, comisionul avut în vedere în relația cu instituțiile emitente ale cardurilor și sistemele de plata nu va depăși cumulat 0.3% din valoarea tranzacției, fără a fi acceptate alte costuri suplimentare. Acest comision este corelat cu Proiectul de Regulament privind comisioanele interbancare pentru operațiunile de plată utilizând cardul care prevede plafonarea comisioanelor interbancare pentru tranzacții la 0,2% din valoarea tranzacției pentru cardurile de debit și 0,3% pentru cele de credit. Proiectul de Regulament este elaborat de Comisia Europeană.

În prezent, comisioanele interbancare reprezentând plățile realizate între băncile acceptante și băncile emitente pentru tranzacțiile care presupun utilizarea cardurilor de plată sunt de aproximativ 0,5% + 2,50 lei (0,58 euro) pentru tranzacțiile ATM, în care comisionul este plătit de banca emitentă băncii acceptante (proprietara ATM-ului), și 1,00 % (standard), 1,50 % (e-commerce) și 0,7% (petrol) pentru tranzacțiile POS, în care comisionul este plătit de banca acceptantă băncii emitente. Aceste comisioane, în cazul sumelor achitate către comercianți, sunt recuperate de către băncile acceptante de la beneficiarii sumelor.

Proiectul de ordonanță de urgență postat astăzi la transparență decizională va fi supus consultării publice, iar ulterior va fi transmis spre dezbatere și aprobare Guvernului.

Informații de context:

Proiectul de ordonanță de urgență care creează cadrul legal Trezoreriei să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar face parte dintr-un set de măsuri promovate de către Ministerul Finanțelor Publice și de către ANAF, în scopul îmbunătățirii relației contribuabilului cu fiscul și simplificării modalităților de plată.

În acest context a fost lansat în 15 septembrie 2014 Spațiul Privat Virtual, aplicație-pilot destinată, într-o primă etapă, contribuabililor din București și Ilfov prin care persoanele fizice pot comunica online cu administrația fiscală. Premisele comunicării în format electronic între contribuabil și autoritățile fiscale au fost stabilite prin OUG 40/2014, publicată în Monitorul Oficial în data de 23 iunie 2014.

De asemenea, începând cu 1 iulie 2014, formularele privind deciziile de impunere anuală pentru venituri realizate de persoane fizice și pentru contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate de acestea, conțin o serie de informații care să faciliteze plata obligațiilor fiscale. Astfel, fiecare decizie de impunere conține informații privind: codul de identificare fiscală a beneficiarului, contul de venituri bugetare corespunzătoare obligației de plată, codul IBAN în care trebuie efectuată plata, suma pe care contribuabilul o are de plătit și o rubrică de explicații. Pe decizia de impunere sunt incluse informații privind modalitățile de plată.

**Unele comentarii cu privire
la motivele care au**

determinat apariția Hotărârii CJUE din Cauza BCR Leasing și principalele concluzii ce se desprind din conținutul acesteia

Dr. Daniel Dascălu,

Avocat partener, D&B David și Baias (Societatea corespondentă de avocatură a PwC)

Hotărârea („Hotărârea”) pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene („Curtea de Justiție” sau „CJUE”) în Cauza *BCR Leasing* (C-438/13) la 17 iulie 2014 dovedește, ca și în cazul altor spețe[1] soluționate de instanța europeană în procedura întrebării preliminare (art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene – „TFUE”), că demersurile statului român, prin Ministerul Finanțelor Publice („MFP”) și Agenția Națională de Administrare Fiscală („ANAF”) reprezintă o încălcare a dreptului european în materie fiscală, ascunsă în plan intern prin încercările constante de negare a realității și a criticilor exprimate de-a lungul timpului de diferiți parteneri de dialog (contribuabili, asociațiile profesionale, consultanți fiscali, avocați, cadre universitare, presă etc.).

Spre deosebire de alte cazuri însă, poziția autorităților române este cu atât mai inexplicabilă și criticabilă cu cât în

Cauza *BCR Leasing* a fost inițiată anterior și o procedură de încălcare a dreptului european de către Comisia Europeană în temeiul art. 258 TFUE, care, după cum vom vedea mai jos, a și determinat apoi abrogarea legislației naționale ce contravenea legislației europene, ce a fost menționată ca atare și în Nota de fundamentare a actului normativ abrogator, chiar dacă exprimarea utilizată în acest context încearcă să minimizeze motivul ce a determinat apariția sa[2].

Prezentul studiu are ca scop evidențierea unora dintre momentele cheie ale litigiului fiscal ce a ocazionat ridicarea de către Curtea de Apel București a întrebării preliminare în fața Curții de Justiție, precum și a celor mai importante aspecte ce se desprind din cuprinsul Hotărârii.

1. Contextul în care a apărut litigiul fiscal

Neplata ratelor de leasing de către unii dintre utilizatorii din contractele de leasing financiar odată cu extinderea rapidă a crizei economico-financiare în România în perioada 2008-2009 a condus la rezilierea acestora de către societățile de leasing, dar nu întotdeauna și la recuperarea bunurilor date în leasing, întrucât cei dintâi au refuzat să-și îndeplinească obligația de a le returna în termenul prevăzut de contract. Mai mult, obiectul acestor contracte fiind în cele mai multe cazuri bunuri mobile, de multe ori chiar și identificarea fizică a acestora s-a dovedit extrem de anevoioasă.

În aceste condiții, societățile de leasing au fost puse în situația de a iniția și derula demersuri de recuperare costisitoare și consumatoare de timp dintre cele mai variate, începând de la simple discuții și corespondențe, continuând cu proceduri de executare silită și chiar cu plângeri penale[3]. Toate acestea au condus la recuperarea graduală în timp a multora dintre bunurile respective, dar bineînțeles la luni sau chiar ani de zile de la inițierea lor, în timp ce pentru altele demersurile nu s-au putut încheia nici astăzi măcar.

2. Reacția statului român la scăderea încasărilor TVA aferente contractelor de leasing reziliate

Confruntată cu scăderea veniturilor fiscale la bugetul de stat, ANAF a încercat să găsească soluții care să suplinească efectul necontinuării facturării ratelor de leasing de către societățile de leasing aferente contractelor de leasing financiar reziliate, în condițiile în care aceste societăți deduseseră TVA-ul aferent achiziționării bunurilor ce au făcut obiectul de leasing, și pe care nu au reușit apoi să le recupereze de la utilizatori.

Una dintre acestea[4] a fost invocarea art. 128 alin. (4) lit. d) C.fisc., ce reglementa la vremea respectivă situația bunurilor lipsă din gestiune, considerate livrări de bunuri asimilate, ce determină obligația subiectului impozabil la autocolectare a TVA-ului.

Întrucât, pentru mai multe motive, o asemenea construcție era șchioapă (inclusiv) pe tărâmul legislației naționale[5], MFP a încercat să o complinească prin diferite mijloace, cum ar fi furnizarea de argumente – dintre care unele sfidează de-a dreptul logica juridică[6] – pentru organele ANAF, pentru a fi folosite în motivarea actelor de inspecție fiscală sau a celor de soluționare a contestațiilor sau chiar emiterea unei hotărâri de Guvern[7] care nu doar adăuga la lege, creând o prezumție legală pentru o situație neprevăzută de Codul fiscal și producea efecte retroactive, ci chiar avea în acest fel efectul faptului generator al impunerii, reglementând deci în materie fiscală cu încălcarea Constituției, care solicită imperativ adoptarea în acest sens a unor acte cu putere de lege[8].

Dar, desigur, cea mai mare problemă a acestei legislații naționale rămânea neconformitatea sa cu dreptul european, ceea ce, față de dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituția României și față de efectul direct al directivelor europene în situații de acest tip, ar fi trebuit să conducă la înlăturarea

de la aplicare a reglementării naționale conforme[9].

3. **Poziția Comisiei Europene față de reglementările legale și practica organelor fiscale din România în privința autocolectării TVA-ului aferent bunurilor nerecuperate din contractele de leasing**

Sesizată cu o petiție a Asociației Leasingului Bancar din România, Comisia Europeană a considerat întemeiate argumentele invocate și a inițiat demersurile aferente **procedurii de infringement** împotriva statului român, iar după un schimb de corespondență ce s-a derulat într-un interval de timp de peste un an, MFP a trebuit în cele din urmă să accepte să abroge legislația fiscală ce făcuse obiectul criticilor de încălcare a dreptului european[10].

4. **Litigiile fiscale derulate de contribuabilii din domeniul leasingului**

Ca și în alte cazuri[11] însă, autoritățile publice române nu au adoptat aceleași standarde de comunicare și acțiune în plan intern cu cele din planul extern, astfel încât, dacă față de Comisia Europeană au trebuit să accepte finalmente că legislația națională încalcă dreptul european, în planul litigiilor purtate cu contribuabilii în fața autorităților fiscale și instanțelor de judecată au continuat să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, invocând conformitatea dreptului național cu cel european și, deci, legalitatea impunerii.

O asemenea abordare duplicitară este menită să ajute la minimizarea impactului alinierii legislației naționale în limitele celei europene, astfel încât statul să poată beneficia în mod nejustificat de rezultatele demersurilor sale nelegale, prin „înghețarea” trecutului și aplicarea legislației conforme dreptului european doar pentru viitor, o politică alimentată cel mai probabil de speranța – nu iluzorie, din păcate[12] – că în contenciosul fiscal

„perdelele de fum” create de argumentele juridice furnizate de MFP vor încurca instanțele de judecată.

Totuși, în spețele apărute în domeniul de leasing, această politică a „struțului” s-a împiedicat de formularea unei întrebări preliminare către Curtea de Justiție pentru interpretarea dreptului european, ce a făcut obiectul Cauzei C-438/13.

5. **Principalele argumentele bazate pe dreptul european ce au făcut obiectul dezbaterii în cauză și soluția CJUE**

Întrucât instanța de judecată trebuia să determine în litigiul fiscal național dacă dreptul nostru este conform celui european, s-a ridicat problema conformității transpunerii textelor Directivei 112/2006/CE privind taxa pe valoare adăugată („**Directiva TVA**”) cu privire la **livrarea de bunuri asimilată** (i.e. art. 16 și 18, expuse în pct. 5-6 din Hotărâre), în care își au originea dispozițiile art. 128 C.fisc. (în forma în vigoare la data litigiului – a se vedea pct. 9 din Hotărâre) și pct. 6 din Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin H.G. nr. 44/2004, în forma modificată prin H.G. nr. 150/2011 (expuse în pct. 11 din Hotărâre).

O analiză comparativă elementară a textelor mai sus menționate ale directivei cu cele ale dreptului național reliefa cu destulă ușurință probabil faptul că, **din perspectivă pur formală**, ipoteza bunurilor lipsă din gestiune nu se regăsea printre cele reglementate de Directiva TVA ca fiind obligatoriu sau măcar opțional posibile a fi transpuse în legislația națională, conform art. 16 și, respectiv, 18 din Directiva TVA, ca să nu mai vorbim de ipoteza bunurilor nerecuperate din contractele de leasing financiar reziliate, care, desigur, nici nu ar fi avut cum să fie expres vizate de un asemenea text, fiind o situație extrem de specifică.

În schimb, **din perspectiva substanțială**, cum textele citate

din dreptul comunitar făceau referire la unele concepte specifice din această materie, s-a dovedit a fi necesară efectuarea interpretării lor de către Curtea Europeană, chiar dacă, este adevărat, în disputa dintre părți din fața instanței naționale nu se purtase o dezbatere specifică în privința conținutului acestora, ea având loc direct în fața Curții de Justiție. Astfel, în fața instanței europene, dezbaterea[13] s-a purtat în principal în privința stabilirii măsurii în care sunt sau nu incluse în sfera activităților economice ale unei societăți de leasing operațiunile de recuperare a bunurilor date în leasing în situațiile în care utilizatorii refuză returnarea acestora la încetarea contractului de leasing financiar.

Guvernul a susținut răspunsul negativ, întrucât în opinia sa doar încheierea și derularea contractelor de leasing ar face parte din sfera economică a activităților societăților de leasing, arătând că folosința bunurilor de către utilizatori după rezilierea contractului de leasing excede acestei sfere. Tot în opinia Guvernului, recuperarea bunurilor (prin pârghiile interne pe care societățile de leasing le au la dispoziție) sau despăgubirea prin echivalent a societăților de leasing pentru asemenea cazuri în care utilizatorii de re-credință refuză să predea bunurile date în leasing ulterior rezilierii ar reprezenta o chestiune ce ține exclusiv de raporturile contractuale de leasing, în care societățile de leasing ar trebui să suporte riscurile de ordin financiar, având în vedere că alegerea utilizatorilor a avut loc pe baza propriei sale evaluări de risc.

Se observă că o asemenea abordare încerca să mute centrul atenției de la problema a cărei soluționare trebuie dezlegată în speță (i.e. dacă este sau nu recuperarea parte din activitatea economică a societății de leasing) spre chestiunea folosirii lor în continuare de către utilizatori, care este doar una de importanță secundară, neputând să ofere însuși răspunsul căutat. În plus, toate elementele reliefate în

sprijinul argumentației Guvernului ofereau implicit răspunsul pe care acesta se ferește a-l da, anume că demersurile de recuperare sunt esențialmente incluse în sfera activității sale economice, întrucât sunt de fapt legate tot de executarea obligațiilor din contractul de leasing, care nu pot fi separate în funcție de momentul în care se derulează, respectiv anterior sau ulterior rezilierii contractului de leasing.

Fără a intra în amănunte asupra acestor chestiuni dezbătute de părți, ce au fost expuse în prezentul material pentru a oferi o imagine mai clară a modului de derulare a litigiului, Curtea de Justiție a tranșat simplu, direct și clar această problemă de interpretare ridicată în fața sa, reținând în Hotărâre (pct. 25) că imposibilitatea de a reuși recuperarea bunurilor care fac obiectul unui contract de leasing financiar în împrejurări precum cele din cauza principală nu se încadrează în niciuna dintre ipotezele art. 16 din Directiva TVA[14], în baza argumentelor dezvoltate în pct. 26 al Hotărârii, analizate sumar mai jos.

În primul rând, CJUE reține faptul că nu poate fi incidentă niciuna dintre cele două ipoteze vizate de teza întâi a art. 16 din Directiva TVA, i.e. folosirea bunului în interesul propriu al persoanei impozabile sau în interesul personalului său, întrucât aceștia nu sunt în posesia lor (a se vedea prima parte a pct. 26 al Hotărârii CJUE). Se observă că acesta este un argument bazat pe logica juridică, incidența vreuneia dintre aceste ipoteze nefiind, de altfel, ridicată ca atare în speță.

În al doilea rând, Curtea de Justiție tranșează în speță lipsa de relevanță a continuării folosirii bunurilor de către utilizatori cu titlu gratuit, ulterior rezilierii contractului de leasing, reținând că nu poate reprezenta o livrare cu titlu gratuit în sensul tezei a doua a art. 16 din Directiva TVA, întrucât această folosință se datorează exclusiv comportamentului culpabil al utilizatorului, iar nu unei

acțiuni a societății de leasing (a se vedea a doua parte a pct. 26 al Hotărârii). În alte cuvinte, în lipsa unor elemente de ordin volițional care să reliefeze intenția societății de leasing de a procura utilizatorilor o asemenea folosință cu titlu gratuit, nu se poate desprinde dintr-o asemenea folosință fără titlu legal de către utilizatori existența unui transfer cu titlu gratuit al bunului, deci o livrare de bunuri[15].

În al treilea rând, CJUE reține că nerecuperarea de către societatea de leasing a bunurilor din contractul de leasing financiar ulterior rezilierii acestuia nu înseamnă că le utilizează în alte scopuri decât cele ale desfășurării activității economice, din moment ce închirierea lor și, prin urmare, punerea lor la dispoziția utilizatorului constituie însăși esența activității economice a societății de leasing. În alte cuvinte, la problema principală dezbătută în speță, Curtea de Justiție reliefează un răspuns clar și firesc, anume că recuperarea bunurilor din contractul de leasing face parte din sfera activității economice a societății de leasing, fiind imposibil de conceput credem un alt răspuns la această chestiune; atât timp cât societatea de leasing își derulează activitatea economică atunci când dă bunul în leasing și încasează ratele de leasing (inclusiv TVA), tot așa face leasing și atunci când încearcă să-l recupereze, pentru a-l da din nou în leasing și, deci, a-și continua activitatea economică.

6. Concluzii

Curtea de Justiție a lămurit astăzi conținutul dreptului comunitar în privința nerecuperării de către societățile de leasing de la utilizatorii de rea-credință a bunurilor ce au făcut obiectul contractelor de leasing financiar ce au fost reziliate, iar demersurile legislative ale statului român și practicile administrative aferente au fost dovedite contrare acquisului european.

Rămâne astăzi doar ca organele competente ale statului român să asigure reîntrirea în legalitate, instanțele de judecată să anuleze actele administrative fiscale emise în mod nelegal în cauzele pe care le soluționează[16], iar organele fiscale să aplice corect dreptul în demersurile procedurale de administrare fiscală, fie că este vorba de inspecția fiscală sau restituirea sumelor încasate în contra dreptului european și dobânzile aferente acestora.

Și, evident, încă o cărămidă adăugată în construcția interpretării dreptului comunitar ar trebui să reprezinte un pas suplimentar pentru ca instanțele de judecată din România să soluționeze direct alte cauze în viitor, în care, deși situația de fapt și de drept este diferită, problemele deduse judecătii în materia TVA gravitează în jurul conceptelor deja clarificate de Curtea de Justiție, conform explicațiilor de mai sus. Aceasta nu doar pentru că există și alte cazuri în care Guvernul României a transpus eronat legislația europeană și apoi a abrogat-o[17], aducându-i modificări corespunzătoare, ci și pentru că ar fi necesară sancționarea promptă de către acestea a oricărei tendințe de încălcare a legislației europene de către autoritățile naționale.

Articolul a fost publicat în [numărul pilot Tax Magazine](#)

[1] Ar fi de amintit în acest context, de exemplu, Cauza Tatu (C-402/09) și Cauza Nisipeanu (C-263/10); Cauza Irimie (C-565/11), Cauzele reunite Tulică și Plavoșin (C-249/12 și C-250/12), Cauza Steaua Română (C-424/12).

[2] Nota de fundamentare face referire în ceea ce privește motivele de aprobare a actului normativ, printre altele, la „compatibilizarea legislației naționale cu legislația europeană, pentru a evita declanșarea procedurii de infringement având în vedere declanșarea împotriva României a primei etape a fazei precontencioase a acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor care îi revin în temeiul Directivei 2006/112/CE”, dar apoi la pct. 3.4., din Secțiunea

3 (denumită „Schimbările preconizate”) se arată că: Bunurile lipsă în gestiune nu se mai consideră livrări de bunuri asimilate livrărilor cu plată pentru care se colectează TVA, intrând, cu anumite excepții, sub incidența prevederilor privind ajustarea deducerii. Deși dispozițiile privind livrările către sine, pentru care se colectează TVA, și cele privind ajustările de TVA ar putea conduce, tehnic vorbind, la rezultate similare, scopul celor două dispoziții este diferit, astfel cum arată Comisia Europeană în scrisoarea de punere în întârziere. Astfel, scopul livrărilor către sine este să asigure tratamentul egal în cazul unui operator economic care retrage bunuri din activele activității economice pentru a le utiliza în alte scopuri decât activitatea economică sau care le transferă cu titlu gratuit spre utilizare în scopuri legate sau nu de activitatea economică, în timp ce ajustarea dreptului de deducere este concepută pentru a asigura o mai mare precizie a deducerilor și implicit caracterul neutru al TVA, rezultatul fiind acela că operațiunile efectuate într-o etapă anterioară continuă să dea naștere dreptului de deducere numai în măsura în care sunt folosite pentru livrări supuse TVA”.

[3] Din această perspectivă, trebuie menționat că plângerile penale depuse de către societățile de leasing au condus la înregistrarea bunurilor în baza de date a poliției, iar în ipoteza în care din întâmplare autovehiculele sunt oprite în trafic pentru varii alte motive și se face în același timp și identificarea lor în aceste baze de date, sunt apoi imobilizate, sechestrare și transportate spre depozitare în locuri speciale, până la momentul soluționării laturii civile aferente cauzei penale. Inutil de spus că asemenea demersuri sunt extrem de lungi în timp, inclusiv față de perioada necesară cauzelor penale ocazionate de plângerile depuse.

[4] Într-o primă etapă a fost invocată ca bază legală de impozitare în inspecțiile fiscale instituția „ajustării” TVA-ului (art. 149 C.fisc.), dar apoi s-a renunțat la ea, fiind

preferată soluția „livrării de bunuri” asimilate. Această practică a autorităților fiscale a făcut ca în corespondența purtată de Comisia Europeană cu Guvernul României cu privire la situația bunurilor nereposedate din contractele de leasing financiar să apară și referința la art. 184-186 din Directiva TVA referitoare la ajustarea deducerilor (pct. 7 din Hotărâre). O referință la acest text legal se regăsește și în întrebarea preliminară înaintată de către Curtea de Apel București în Cauza BCR Leasing, dar cum în speță nu s-a ridicat în drept problema ajustării (nefiind făcută referință în Hotărâre la textele din legislația română aferentă), Curtea de Justiție a Uniunii Europene precizează în mod corespunzător că toate considerentele expuse în privința livrării către sine în Hotărârea pronunțată nu au relevanță asupra chestiunii regularizării (pct. 32). În alte cuvinte, considerentele expuse cu privire la livrarea către sine nu vor putea fi folosite cu privire la chestiunea regularizării, care este guvernată de condițiile specifice ale textului corespunzător din Directiva TVA, care, nefiind ridicate spre interpretarea Curții Europene, întrucât nu erau incidente legal în soluționarea cauzei, nu a fost oferită vreo soluție în privința lor, știut fiind că instanța europeană nu oferă interpretări ale dreptului european decât în măsura în care sunt incidente în soluționarea cauzei, nu însă și pentru situații de ordin ipotetic și teoretic.

[5] ANAF nu ținea cont, de exemplu, de dispozițiile Ordinului BNR nr. 13/2008 privind reglementările contabile conforme cu directivele europene, aplicabile instituțiilor de credit, instituțiilor financiare nebancare și Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, modificat și completat de Ordinul BNR nr. 26/2010. Astfel, conform pct. 320 alin. (1) din acest ordin, bunurile date în leasing financiar se înscriu în contabilitatea utilizatorului pe durata contractului. Apoi, pentru a fi lipsă din gestiunea societăților de leasing, bunurile ar fi trebuit în prealabil să intre în gestiunea sa, ceea ce în cazul leasing financiar nu se poate produce în

lipsa unui document justificativ, cum ar fi proces-verbal de predare-primire, procesul-verbal de sechestrare bun mobil încheiat de executor judecătoresc și documentația subsecventă de predare a acestuia către proprietarul societate de leasing etc. În plus, ANAF a invocat că bunurile nu mai există fizic din faptul că nu au fost recuperate de către societățile de leasing, deși nu exista vreo probă în acest sens, o asemenea prezumție simplă fiind una vădit eronată (a se vedea, pentru comentarii suplimentare pe tărâm probator, D. Dascălu, *Tratat de contencios fiscal*, Ed. Hamanagiu, București, 2014, p. 356-357) și chiar contrazisă de recuperarea în timp a bunurilor. Iar exemplele pot desigur continua.

[6] Merită citată o adresă emisă de Direcția de specialitate din MFP în atenția organului central de soluționare a contestațiilor, care atrage în mod special atenția prin exprimarea sa eliptică și fără nicio logică juridică: „Având în vedere că regimul operațiunilor de leasing din punct de vedere al taxei pe valoare adăugată, diferă de regimul contabil [sic – n.n., D.D.], în cazul TVA fiind relevantă proprietatea juridică asupra bunurilor [sic – n.n., D.D.], care rămâne la locatar pe toată perioada derulării contractelor de leasing [...], bunurile sunt considerate lipsă în gestiunea locatorului, la expirarea termenului limită prevăzut în contract pentru restituirea bunului de către utilizator, ceea ce determină o livrare către sine, conform art. 128 alin. (3) lit. d) din Codul fiscal”.

[7] A se vedea pct. E alin. (2) și (9) din H.G. nr. 150/2011 de modificare a H.G. nr. 44/2004 de aprobare a Normelor Metodologice la Codul fiscal.

[8] A se vedea D. Dascălu, *Tratat...*, p. 357, nota de subsol 1072.

[9] A se vedea P. Craig, G. De Burca, *Dreptul Uniunii Europene. Comentarii, jurisprudență și doctrină*, Ed. IV, traducere în limba română, Ed. Hamangiu, București, 2009, p. 577-580 și

jurisprudența europeană acolo citată.

[10] A se vedea O.G. nr. 15/2012 (M.Of. nr. 629 din 29 august 2012), intrată în vigoare de la 01.01.2013.

[11] A se vedea în această privință, de exemplu, comentariile pe care le-am expus în privința poziției Guvernului în Cauza Steaua Română (C-424/2012) într-o lucrare anterioară (D. Dascălu, Tratat..., p. 791-792, nota de subsol 2600).

[12] A se vedea unele comentarii expuse în aceeași lucrare mai sus citată cu privire la dezbaterea cauzelor din materia fiscală în practica instanțelor noastră de judecată –D. Dascălu, Tratat..., p. 674-675.

[13] Este vorba despre o dezbatere în formă scrisă, căci cauza a fost soluționată fără audieri și fără concluziile Avocatului General.

[14] Art. 18 din Directiva TVA este considerat ca neaplicabil în cauză, de către toate părțile litigiului ce au prezentat observații în fața Curții de Justiție, el fiind invocat tocmai pentru a acoperi toate situațiile de livrare către sine care ar fi trebuit sau putut a fi transpuse în legislația națională, iar instanța europeană reține de asemenea în Hotărâre inaplicabilitatea sa (pct. 28-31).

[15] Această chestiune este similară cu cea a furtului de bunuri, invocată de către Comisie atât în corespondența purtată cu Guvernul României în procedura de infringement, cât și în observațiile formulate în fața Curții Europene de Justiție. Astfel, bazându-se pe hotărârea Curții de Justiție din Cauza C-435/03 British American Tobacco International Ltd (pct. 32, 35, 42), Comisia Europeană a reliefat faptul că utilizatorii din contractele de leasing ce se află mai departe în folosința bunului ulterior rezilierii, întrucât de re-credință fiind refuză să le restituie proprietatului, se află în aceeași situație cu proprietarul păgubit de hoți, despre care nu se poate afirma că ar fi făcut o livrare de bunuri,

întrucât lipsea tocmai elementul volitional care să reprezinte transferul bunului către hoț, pentru ca acesta să se bucure de el ca și un proprietar, cerința esențială pentru ca o livrare de bunuri să se producă.

[16]De altfel, la momentul soluționării Cauzei BCR Leasing exista deja o soluție în sensul anulării impunerii suplimentare stabilite în sarcina unei societăți de leasing pe tărâmul livrării către sine, dându-se prevalență dreptului comunitar (irevocabilă prin respingerea de către instanța supremă a recursului ANAF), dar și o soluție pronunțată de instanța supremă, în care se reținuse aparența de nelegalitate a impunerii pentru un alt contribuabil. Ar fi interesant de precizat că în ambele cazuri a apărut ca extrem de relevantă pentru instanțele de judecată abrogarea legii naționale pentru rațiuni de evitare a procedurii de infringement.

[17]A se vedea, de exemplu, ipoteza reglementărilor naționale aplicabile prestărilor de servicii asimilate.

Dificultăți de interpretare și aplicare a regimului de TVA pentru bunurile second hand

Luisiana Dobrinescu,

Complexitatea reglementărilor în materia taxei pe valoarea adăugată provoacă deseori victime. Un astfel de exemplu este cel al bunurilor second hand, al căror regim fiscal derogatoriu este reglementat distinct de art. 152² C.fisc., care transpune în legislația românească dispozițiile art. 331 și urm. din Directiva 2006/112/CE.

La prima vedere, acest regim fiscal se dorește a fi unul mai simplu, dedicat unei industrii în care clienții sunt de cele mai multe ori consumatori finali. Cum diavolul stă ascuns în detalii, cei implicați în comerțul cu bunuri second hand cad de cel mai mult pradă capcanelor legislative.

Am asistat de curând un comerciant de mașini second hand, care nu numai că se declara foarte surprins de ce implică în realitate acest regim second hand, dar se jura de mama focului că niciun coleg de-al lui de breaslă nu aplică așa ceva!

În teorie...

Regimul fiscal special aplicabil bunurilor second hand reglementat de art. 152² C.fisc. presupune ca persoana impozabilă să aplice TVA doar pe marja de profit, nu pe întreaga valoare a bunului vândut. Regimul special se aplică intermediarilor, care, în cursul exercitării activității lor economice, achiziționează (intern, intracomuniar sau prin import) bunuri, pe care le revând.

Acest regim fiscal derogatoriu a fost instituit în vederea eliminării riscului dublei impunerii în condițiile în care un cumpărător revânzător nu are posibilitatea de a deduce TVA-ul aferent achiziției.

Practic, regimul special al bunurilor second hand fiscal presupune colectarea TVA de către cumpărătorul revânzător doar la marja de profit aplicată revânzării bunului respectiv, în

condițiile în care **nu își exercită dreptul de deducere al TVA** aferent achiziției respectivului bun, datorită faptului că:

- a achiziționat bunul de la o persoană neimpozabilă sau de la o mică întreprindere;
- a achiziționat bunul în regim de scutire de TVA, acesta fiind anterior utilizat de vânzător în activități scutite fără drept de deducere (de exemplu, un cazinou);
- a achiziționat bunul de la o persoană impozabilă care aplica la rândul său regimul special al bunurilor second hand și care, în consecință, a emis o factură cu TVA inclus, fără drept de deducere.

Ratio legis

Astfel cum reiese din considerentul 51 al Directivei 2006/112, obiectivul regimului marjei este evitarea dublei impozitări și a denaturării concurenței dintre persoanele impozabile în domeniul bunurilor second hand. Impozitarea la întregul preț a livrării unui bun second hand de către un comerciant persoană impozabilă, în condițiile în care prețul la care acesta din urmă a dobândit bunul încorporează valoarea TVA-ului care a fost achitat în amonte și pe care nici furnizorul său, nici comerciantul persoană impozabilă nu a fost în măsură să îl deducă, ar determina o asemenea dublă impozitare.

Fiind un regim derogatoriu de la regimul general de TVA reglementat de Directiva 2006/112, acesta se aplică în mod excepțional și numai în măsura necesară pentru atingerea obiectivului său.

Imposibilitatea deducerii TVA în amonte trebuie să fie însă legală, nu convențională (sau opțională). Cu alte cuvinte, faptul că o persoană nu și-a exercitat dreptul de deducere la achiziția unui bun (datorită lipsei facturii sau prin voința sa) nu dă dreptul la aplicarea regimului fiscal al marjei de profit pe bunurile second hand!

Cele mai frecvente erori de interpretare și aplicare. Jurisprudență

Merită reținut că achiziția bunului în regim de scutire de TVA sau în taxare inversă nu dă dreptul aplicării regimului special. De altfel, aceasta a fost și capcana în care a căzut clientul meu, comerciant de mașini second hand din alte State Membre al Uniunii Europene.

Știind că achiziționase mașinile din Germania fără a plăti TVA german, de la dealeri auto specializați în mașini second hand, acesta a considerând că este îndreptățit să aplice TVA la marja de profit.

Pentru a nu cădea într-o capcană similară, este imperios necesar să verificați înscrierea regimului special de impozitare pe factura primită de la furnizor.

Citeste articolul integral in [numarul pilot Tax Magazine](#)

Creditul bancar în tendință descrescătoare, în timp ce fondurile europene cresc în opțiunile de finanțare ale antreprenorilor

- Procentul firmelor românești cărora le-a fost refuzată cererea de finanțare este în scădere cu 6 puncte procentuale față de anul trecut
- Perspective negative de finanțare în contextul evoluției

macroeconomice din 2014, din punctul de vedere al antreprenorilor

- **Cele mai multe companii nu și-au schimbat finanțatorul în ultimii doi ani**
- **70% dintre antreprenori monitorizează în mod curent gradul de îndatorare**
- **Calitatea planului de afaceri – cel mai important factor în obținerea finanțării**

Procentul firmelor românești cărora le-a fost refuzată cererea de finanțare este în scădere cu 6 puncte procentuale față de anul trecut, conform studiului EY – [Accesul antreprenorilor români la finanțare](#), ceea ce dă un semnal pozitiv antreprenorilor și companiilor antreprenoriale în căutare de finanțare.

Această a doua ediție a studiului analizează percepțiile a 125 antreprenori asupra mediului de finanțare din România, 56% dintre ei deținând companii cu o cifră de afaceri mai mică de 1 milion EUR, 23% cu o cifră de afaceri între 1-15 milioane EUR și 21% de peste 15 milioane EUR. Majoritatea celor 125 de respondenți sunt antreprenori tineri, sub vârsta de 40 de ani.

Peste jumătate din firmele românești finanțate au declarat că au primit cea mai recentă rundă de finanțare în ultimul an, în timp ce ponderea celor care au obținut ultima finanțare cu mai mult de patru ani în urmă a scăzut cu 3 puncte procentuale. Așadar, firmele încep să își finanțeze în mod accelerat nevoile de business, pe măsură ce mediul de finanțare și investiții se îmbunătățește.

Finanțările pentru investiții în creștere spectaculoasă

Cele mai multe dintre finanțările obținute de antreprenori au avut ca destinație investițiile, depășind 60% din total și înregistrând o creștere spectaculoasă față de anul trecut, de aproape 20 puncte procentuale.

Perspective negative de finanțare în contextul evoluției

macroeconomice din 2014

Antreprenorii români nu sunt foarte optimiști în privința perspectivelor de acces la finanțare în perioada următoare. Peste jumătate dintre antreprenorii care au răspuns chestionarului consideră că evoluția economiei din 2014 nu va avea un efect pozitiv asupra accesului la finanțare.

Creditul bancar în tendință descrescătoare, în timp ce fondurile europene cresc în opțiunile de finanțare

Creditul bancar rămâne pe mai departe cea mai importantă sursă de finanțare pentru antreprenori, dar tendința este descrescătoare (-10 puncte procentuale), scăzând sub 50% din preferințe.

Cea de-a doua sursă importantă de finanțare luată în calcul de antreprenori e reprezentată de fondurile europene, a căror pondere aproape s-a dublat în preferințe față de anul trecut, ajungând la 26%.

Ajutoarele de stat reprezintă într-o măsură foarte mică (1%) o opțiune pentru finanțarea proiectelor antreprenoriale, în ciuda eforturilor statului român de implementare a diverselor scheme de ajutor.

Relația antreprenor – finanțator

Cele mai multe companii nu și-au schimbat finanțatorul în ultimii doi ani, ceea ce denotă fie lipsa de opțiuni, fie faptul că sunt mulțumite cu termenii finanțării obținute. Antreprenorul care și-a schimbat de cele mai multe ori finanțatorul dintre respondenții la chestionar a declarat că a făcut această schimbare de nu mai puțin de 8 ori în ultimii doi ani.

În medie, antreprenorul român discută cu finanțatorul o dată la 10 zile, dar există și antreprenori care se consultă în fiecare zi cu acesta, fie că este vorba de bancă, fond de

investiții, angel investor sau alt tip de investitor.

70% dintre antreprenori monitorizează în mod curent gradul de îndatorare

În 20% dintre companiile antreprenoriale incluse în studiu, această sarcină este preluată de o altă persoană din companie, în 9% nu se monitorizează gradul de îndatorare, în timp ce doar 1% declară că nu știu cum ar putea monitoriza acest indicator.

Sectoare atractive

În privința ușurinței de a atrage finanțare, antreprenorii consideră că sectorul IT ocupă, pe mai departe, primul loc, înregistrând însă o scădere abruptă comparativ cu răspunsurile de anul trecut, de la 39% în 2013, la doar 25% în 2014. Alte sectoare luate în calcul – agricultura, energia verde și producția, sunt toate percepute în creștere în privința atractivității pentru finanțatori.

Calitatea planului de afaceri – cel mai important factor în obținerea finanțării

Pentru cei mai mulți dintre antreprenori, calitatea business plan-ului rămâne, ca și la ediția trecută a studiului, cel mai important factor în obținerea finanțării.

Ideea de business rămâne pe ultimul loc în ordinea importanței, dar înregistrează cea mai accelerată creștere, cu 5 puncte procentuale, atingând 14%. Între cele două extreme se situează calitatea echipei și experiența anterioară de business, istoricul financiar și calitatea garanțiilor.

Independența în deciziile de business

Factorul decisiv pentru antreprenori în alegerea ofertei de finanțare îl reprezintă, ca și anul trecut, păstrarea independenței în deciziile de business (36% dintre respondenți), urmat de costurile cele mai mici (23%) și de

calitatea garanțiilor (17%).

Despre studiu

A doua ediție a studiului *Accesul antreprenorilor români la finanțare* analizează percepțiile a 125 antreprenori asupra mediului de finanțare din România, 56% dintre ei deținând companii cu o cifră de afaceri mai mică de 1 milion EUR, 23% cu o cifră de afaceri între 1-15 milioane EUR și 21% de peste 15 milioane EUR. Majoritatea celor 125 de respondenți sunt antreprenori tineri, sub vârsta de 40 de ani.

Despre EY România

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 175.000 de angajați în 728 de birouri din 150 de țări și venituri de aproximativ 25,8 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2013. Rețeaua noastră este cea mai integrată la nivel global, iar resursele din cadrul acesteia ne ajută să le oferim clienților servicii prin care să beneficieze de oportunitățile din întreaga lume. În România, EY este unul dintre liderii de pe piața serviciilor profesionale încă de la înființare, în anul 1992. Cei peste 500 angajați din România și Republica Moldova furnizează servicii integrate de audit, asistență fiscală, asistență în tranzacții și servicii de asistență în afaceri către companii multinaționale și locale. Avem birouri în București, Cluj-Napoca, Timișoara, Iași și Chișinău. De la 1 iulie 2013, Ernst & Young a devenit EY, logo-ul s-a schimbat pentru a răspunde acestei modificări, iar noul tagline al companiei este „Building a better working world”. Această redefinire a identității vizuale vine să reflecte noua strategie a companiei, Vision 2020. Pentru mai multe informații, vizitați pagina noastră de internet: www.ey.com.

Avocații Biriș Goran au câștigat irevocabil împotriva A.A.A.S. în cazul Aversa

Biriș Goran, în calitate de reprezentant convențional principal al Aversa Manufacturing SRL, a câștigat irevocabil împotriva Autorității pentru Administrarea Activelor Statului (A.A.A.S.) în litigiul demarat de A.A.A.S. referitor la pretinsa nelegalitate a adjudecării bunurilor Aversa S.A. în cadrul licitației din 11 septembrie 2013.

Deși în primă instanță Tribunalul București a respins apărările Aversa Manufacturing cu privire la tardivitatea contestației A.A.A.S. și a judecat litigiul pe fond, în data de 22 aprilie, Curtea de Apel București a admis recursul Aversa Manufacturing și a constatat că A.A.A.S. a formulat tardiv contestația împotriva procesului verbal de adjudecare a bunurilor Aversa SA. Prin aceeași Decizie, Curtea de Apel București a respins și recursul A.A.A.S. cu privire la fondul litigiului și a obligat A.A.A.S. la plata cheltuielilor de judecată către Aversa Manufacturing SRL. Decizia pronunțată de Curtea de Apel București este irevocabilă.

Litigiul a început când A.A.A.S. a contestat în instanță vânzarea activelor deținute de Aversa SA (în faliment) în cadrul licitației publice organizate la data de 11 septembrie 2013, către clientul Biriș Goran, Aversa Manufacturing S.R.L. (membră a grupului Benevo). Această contestație a fost însă formulată tardiv, chestiune invocată de către avocații Biriș Goran și în fața Tribunalului București. În data de 28.11.2013 Tribunalul București a respins apărările Aversa Manufacturing cu privire la tardivitate și a judecat litigiul pe fond. In

data de 17 aprilie 2014, Tribunalul București a respins contestația A.A.A.S., constatând că vânzarea activelor Aversa SA s-a realizat cu respectarea tuturor cerințelor legale.

Litigiul a ajuns în recurs la Curtea de Apel București, care soluționând ambele recursuri declarate, a admis recursul Aversa Manufacturing și a constatat că A.A.A.S. nu și-a exercitat contestația în termenul prevăzut de lege. Recursul formulat de A.A.A.S. a fost respins ca neîntemeiat și instituția obligată la plata tuturor cheltuielilor de judecată suportate de Aversa Manufacturing.

Raluca Năstase, avocatul coordonator al tranzacției și partener în cadrul Biriș Goran, adaugă: „Suntem încântați că am obținut și acest succes, atât la nivelul fondului cât și din punct de vedere procedural, pentru clientul nostru și pentru acest proiect de succes, care, la un an după privatizare, a crescut la 251 salariați iar pentru următorul an are în plan investiții semnificative precum și crearea unor noi locuri de muncă.”

Echipa Biriș Goran coordonată de avocatul partener Raluca Nastase, a fost formată din Victor Constantinescu (co-managing partner), Mihai Nușcă (Partener și Coordonator al Practicii de Litigii) și avocatul colaborator Andra Șurariu, și, împreună cu ceilalți membri ai echipei, a fost asistată de alte firme de avocatură. În plus față de asistența în instanță, Biriș Goran a oferit Aversa Manufacturing consultanță cu privire la toate aspectele tranzacției – de la aspecte specifice procedurii de insolvență la aspecte de dreptul muncii, drept societar și real estate.

Despre Biriș Goran

Societatea de avocatură Biriș Goran a fost înființată în 2006 de către patru avocați cu o vastă experiență internațională. În scurt timp, Biriș Goran a devenit consultantul unor

importanți investitori internaționali și întreprinzători locali și a fost inclusă printre firmele de avocatură de top din România, în ghidurile juridice anuale Chambers Europe și Legal 500.

Cu o echipă formată din peste 30 de avocați și consultanți fiscali, Biriș Goran oferă o gamă largă de servicii juridice concentrându-și practica asupra unor domenii precum: taxele, tranzacțiile imobiliare, dreptul societar, fuziuni și achiziții, dreptul concurenței, finanțări, litigii, insolvență, energie, dreptul proprietății intelectuale, IT și media.

Raportarea financiară integrată poate îmbunătăți analiza profesioniștilor în investiții

80% dintre profesioniștii în investiții sunt de acord că percepția lor asupra calității managementului este afectată de calitatea rapoartelor companiei. Aproape două treimi dintre profesioniștii în investiții (63%) afirmă că, în funcție de calitatea raportărilor, acestea pot avea un impact financiar direct asupra costului de finanțare pentru companii.

Acestea sunt doar câteva dintre concluziile unui sondaj global realizat de PwC în rândul a 85 de profesioniști în investiții din întreaga lume despre utilitatea rapoartelor companiilor și a zonelor de raportare pe care echipele de management le pot îmbunătăți.

Alte concluzii care se desprind din acest sondaj:

- 82% dintre respondenți declară că informația prezentată clar și concis, le dă mai multă încredere în analiza pe care o produc.
- Explicarea modelului de afaceri este o parte importantă a raportărilor financiare de bună calitate. 70% dintre profesioniștii în investiții doresc în primul rând ca explicațiile referitoare la modelul de afaceri să se concentreze asupra modului în care compania generează lichidități, respectiv valoare care se va transforma în timp în lichidități.
- 80% dintre profesioniștii în investiții au afirmat că, pentru ca explicația modelului de afaceri al companiei să fie relevantă, aceasta trebuie să fie legată de strategia sa generală de afaceri.
- Doar 14% dintre profesioniștii în investiții sunt de părere că firmele fac publice suficiente informații despre planurile lor strategice de viitor pentru ca ei să se simtă confortabil atunci când emit recomandări.
- Există o serie de „lipsuri de eficacitate” în raportările privind riscurile cheie ale modelului de afaceri. Profesioniștii în investiții vor să știe cum sunt gestionate sau reduse aceste riscuri. Cu toate acestea, chiar dacă înțelegerea punctului de vedere al managementului asupra potențialelor riscuri și a strategiei de reducere al acestora este importantă, prea multe informații primite sub forma unor formulări standard pot sta în calea acestei înțelegeri.
- Profesioniștii în investiții doresc să vadă legătura dintre diferitele elemente din raportările companiei. 87% consideră că legăturile clare dintre țintele strategice ale companiei, riscurile, indicatorii cheie de performanță (*KPI*) și situația financiară sunt utile în analiză.

„Raportul anual rămâne un document important, nu doar pentru informația financiară oferită, dar și pentru relația dintre elementele de guvernanță corporatistă și cele de mediu, respectiv subiectele legate de capitalul social și uman. De asemenea, este relevant pentru explicarea strategiei, a riscurilor și a oportunităților. Gradul de cuprindere și de încredere pe care îl prezintă informațiile incluse în raportul anual se numără printre calitățile sale principale. 91% dintre profesioniștii în investiții spun că, de regulă, ei urmăresc rapoartele anuale ale companiilor care îi interesează”, a declarat Mircea Bozga, Partener, Servicii de Audit, PwC România.

Despre raport:

Pentru a vizualiza acest raport, vă rugăm să accesați pagina de Internet pwc.com/corporatereporting

Despre raportarea integrată – Raportarea integrată este un proces în urma căruia rezultă o comunicare periodică, un raport integrat care urmărește valoarea creată de companie de-a lungul timpului. La baza acestei raportări integrate stă o viziune cuprinzătoare asupra strategiei și performanței organizației, atât din punct de vedere financiar, cât și într-un plan mai larg. Un raport integrat este o comunicare concisă asupra modului în care strategia organizației, guvernanța ei corporatistă, performanța și perspectivele duc la crearea de valoare pe termen scurt, mediu și lung.

EY este angajatorul numărul 1 în servicii profesionale în clasamentul World's Most Attractive Employer

EY este cel mai atractiv angajator din lume în domeniul serviciilor profesionale, conform clasamentului *World's Most Attractive Employer*, realizat anual de Universum.

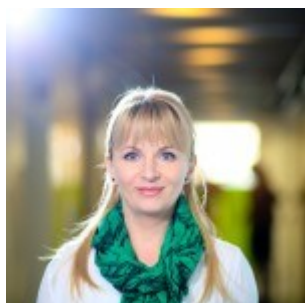
De asemenea, pentru al doilea an consecutiv, EY se clasează pe locul al doilea în clasamentul general, imediat după Google.

World's Most Attractive Employer este un studiu global anual realizat în rândul studenților cu specializări de business de la universități de top din cele mai importante 12 economii ale lumii după PIB.

„Este foarte evident faptul că EY înțelege, cu adevărat, ce-și doresc oamenii talentați care vor să-și construiască o carieră de succes. Cu o comunicare coerentă și activă la nivel global, prin mesaje care își găsesc rezonanța în grupurile de talente vizate, nu sunt surprins să văd că EY se situează pe primul loc ca angajator în industria de servicii profesionale și pe locul al doilea în clasamentul general *World's Most Attractive Employer 2014*, în preferințele studenților cu specializări de business”, a declarat Petter Nylander, CEO al Universum.

“Scopul nostru, al EY, este de a construi un mediu de lucru mai bun pentru cei 190.000 de angajați. Ne-am angajat să investim în oameni extraordinari și să formăm lideri care pot construi cele mai performante echipe peste tot în lume. Vom continua să construim un brand puternic prin oamenii noștri și este o onoare, din nou, să ne aflăm pe o poziție atât de înaltă în acest clasament”, Mark Weinberger, Președinte și CEO, EY.

„Vom continua să se concentrăm permanent pe atragerea și formarea de viitori lideriși de a deveni, astfel, cel mai atractiv angajator din lume”, Nancy Altobello, Global Vice Chair – Talent, EY.

“Deși reușita EY Global de a fi pentru al doilea an consecutiv cea mai dorită companie după Google și prima ca firmă preferată de servicii profesionale nu include încă România, rezultatele vin cu siguranță din ceea ce eu văd, în fiecare zi, în compania noastră.

Pasiunea pentru munca în domeniul auditului și consultanței și viziunea atât de convingătoare de a construi o lume care să funcționeze mai bine sunt atât de puternice încât nu ai cum să rămâi indiferent atât ca angajat cât și ca potențial angajat al EY. Interacțiunile noastre cu studenții au avut, de regulă, efectul pe care îl vedem în rezultatele studiului, acela de a-i inspira să aleagă EY”, spune Andreea Mihnea, Director HR, EY România.

Proiect de ordin privind procedura de transmitere a informațiilor cu privire la impozitele pe onorariul avocaților și notarilor publici

Ministerul Finanțelor Publice a publicat pe site, la rubrica Transparență decizională, [proiectul de ordin](#) care

reglementează Procedura de predare-primire a informațiilor transmise de către unitatea administrativ-teritorială beneficiară a sumelor încasate în contul bugetului local „Impozit pe onorariul avocaților și notarilor publici” către organul fiscal competent în administrarea contribuabililor din subordinea ANAF.

Potrivit Ordonanței de Urgență nr.40/2014, plățile efectuate în contul de venituri al bugetului local aferente perioadei 16 iulie 2009 – 15 februarie 2013 pentru impozitul pe onorariul avocaților și notarilor publici pot stinge obligațiile fiscale înregistrate în evidențele ANAF, datorate de către acești contribuabili pentru venitul din activitatea independentă respectivă, fără ca pentru această perioadă să plătească dobânzi și penalități de întârziere.

Pentru implementarea acestor prevederi, a fost elaborat de către Ministerul Finanțelor Publice, ministrul delegat pentru Buget și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice proiectul de ordin comun care reglementează Procedura de predare-primire a informațiilor transmise de către unitatea administrativ-teritorială beneficiară a sumelor încasate în contul bugetului local.

Proiectul de ordin comun stabilește, de asemenea, și procedura necesară pentru stingerea obligațiilor fiscale înregistrate în evidența ANAF ca fiind datorate de avocați, notari publici și executori judecătorești pentru venitul din activitatea independentă respectivă. Stingerea obligațiilor fiscale se face în limita sumei plătite de contribuabilii menționați mai sus în contul bugetului local, pentru perioada 16 iulie 2009 – 15 februarie 2013, conform Legii 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Conform Procedurii, unitatea administrativ-teritorială care a încasat sumele reprezentând impozit pe onorariul avocaților și notarilor publici transmite organului fiscal competent în administrarea contribuabilului, din subordinea ANAF, în

evidențele cărora sunt înregistrate obligațiile fiscale datorate la bugetul de stat de contribuabilii care au efectuat plăți în contul de venituri al bugetului local, „Situația privind sumele încasate în contul 21.03.02.17 Impozit pe onorariul avocaților și notarilor publici”. Cu sumele astfel comunicate, organul fiscal stinge obligațiile fiscale înregistrate în evidențele ANAF ca fiind datorate pentru venitul din activitatea independentă respectivă la bugetul de stat, în conformitate cu prevederile art.V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.40/2014.

MFP va analiza observațiile și propunerile care vor fi înaintate pe marginea proiectului de Ordin comun, în procesul de consultare publică.

Sursa: www.mfinante.ro